

A táncparketten kecses és tüzes, a versenyautóban lendületes és merész, a konyhában kreatív és mindenevő. Férfiak elismerően, hölgyek irigykedve pillantanak rá gyakorta. Milliónyi néző otthonában számít szinte családtagnak, hisz 13 éve egyik főszereplője a Barátok közt című napi tévésorozatnak. Kiss Ramóna e sokoldalú egyéniség, aki nemcsak a kamerák előtt kelt életre egy meglehetősen színes karaktert, hanem pályája az elmúlt években színházi feladatok révén is kezd kiteljesedni. Céltudatos fiatal hölgy, akinél a szorgalom maximalizmussal párosul, ezért nem rest folyamatosan tanulni. Ősszel egy zenés szuperprodukcióban lesz látható. S miközben ének- és táncórát vesz, az is megfordult a fejében, hogy tériszonyával dacolva, szívesen átélné a repülés mámorító élményét, ejtóernyősként.

Szerepálma nincs, álomszerepe az anyaság

– Az iskolában tagja voltam a színjátszó körnek, játszottam, rendeztem, énekelni tanultam, nyolc évig zongoráztam, versmondó és Kazinczy szépírási versenyekre jártam, szóval, minden, ami színházzal és irodalommal kapcsolatos, kezdettől fogva vonzott, mégis közgazdasági szakközépiskolába jártam, mert az a terület is érdekelt – meséli Kiss Ramóna. – Aztán 17 évesen jött a Barátok közt sorozatban a lehetőség, hogy eljártsszam Zsófit, és attól kezdve, ahogy teltek az évek, egyre biztosabb lettem abban, hogy ez az én utam. Nagy örömmre az utóbbi 5-6 évben egyre több színházi feladat is megtalál.

– A Barátok közt sorozatba is azért jelentkezett, hogy megmértesse magát?

– Nem, ez véletlenül alakult így. Akkoriban a szüleim Balatonfüzfőn üzemeltettek egy büfét, ahol nyaranta besegítettem. Roppant népszerűek voltak a strand-partik, s a V-Tech együttes ilyen bulijára én is elmentem. Frontemberük a közönségnek szegezte a kérdést: ki énekelné el velem az

Éjfél után című dalt? Jelentkeztem, fölmentem a színpadra, és duettet énekeltem Kefirrel – két nap múlva pedig megjelent egy úriember a büfénknél, mondván, hogy egy modellügynökségnek készít fotókat, s engem is lencsevégre kapott a koncerten. Bármilyen jól hangzott is, engem egyáltalán nem érdekelt a modellkedés. Viszont kiderült, hogy színészek, valamint statiszták közvetítésével is foglalkoznak, s ez

már sokkal izgalmasabbnak tűnt számomra. Megbeszéltük a szüleimmel, s közösen úgy határoztunk: megpróbálom.

– Talán nem is számítottak arra, hogy akár évtizedes jövő ígéretét rejtheti ez a lehetőség.

– A legmerészebb álmainkban sem! Nekem akkor az volt a fontos, hogy a szüleim mellém álltak, támogattak. De három nap alatt fenekestül fölfordult az életem. Egyedül költöztem Veszprémből Budapestre, albérletbe, a középiskola utolsó évét már magántanulónaként végeztem. Elkezdődött a nagybetűs élet!

– A feszített tempójú forgatások közepette el lehet lesni a szakma csínját-bínját, vagy erre itt nincs idő?

– Szerencsére van! Én itt egyik pillanatról a másikra nagyon sok diplomás színész közé csöppentem, akiktől rengeteget tanultam. Ez most óriási tapasztalat számomra, amit remekül tudok kamatoztatni a színházban. A legnagyobb különbség a sorozat és a színház között az, hogy előbbiben a

rövid távú memóriánk dolgozik, utóbbiban viszont a hosszú távú memória a lényeg. Szerencsére nálam mindkettő jól működik.

– *Első színpadi szerepét a Turay Ida Színházban kapta a Cseke Péter által rendezett Vidám kísértet című darabban.*

– Húsz éves voltam akkor, nagyon tetszett ez a világ, ez a közeg, ez a hangulat, és igencsak megtisztelő volt, hogy Benkő Péterrel, Hűvösvölgyi Ildikóval, Nyírő Beával állhattam egy színpadon. De úgy éreztem, ezt még tanulnom kell, még fejlődöm kell. Ki is maradt pár év, és csak hat éve kezdődött el az aktív színházi életem.

– *Maximalista?*

– Abszolút! Csak akkor vállalom el egy munkát, ha tudom, hogy 120 százalékot tudok benne nyújtani – játszunk akár 80, akár 800 néző előtt.

– *Szerepálma?*

– Egy konkrét nincsen. Szerencsésnek mondhatom magam, mert az élet mindig meghozta, amire vágytam: megcsináltam egy mesedarabot; benne lehettem egy Ingmar Bergman-drámában, aztán a prózai feladatok után jött egy fantasztikus musical a Madách Színházban, majd egy fergeteges angol vígjáték, amivel járjuk az országot. Élvezem ezt a sokféleséget, s hogy ennyi műfajban kipróbálhatom magam.

– *Makrancos Kataként el tudnám képzelni...*

– Jó lenne. Ki tudja, mit hoz a jövő...

– *Tudatosan építi a pályáját, vagy egyik feladat hozza a másikat, csak élni kell a lehetőséggel?*

– Nem tudom, mennyire lehet ebben a szakmában tudatosnak lenni. Építkezni lehet, tanulni és fejlődni a halálunkig muszáj, nemcsak a munkánkban, hanem minden téren. Sok függ a lehetőségektől is. Szerintem a tudatosság kimerül abban, hogy az ember minél több meghallgatásra menjen el, és figyelje a hirdetéseket, a szín-

házi oldalakat, hogy elérjenek hozzá a lehetőségek. Én most nyáron kezdek próbálni egy énekes-táncos szuperprodukcióban. Sajnos a részletekről egyelőre nem beszélhetek. Hatalmas feladat, izgatottan várom, noha így a nyaralás idén kimarad, de nem bánom.

– *Ráadásul a forgatások is zajlanak, mert nincs leállás a sorozatban, és több száz kilométert utazik egy-egy nyári színházi produkcióval. Hogyan bírja ezt a megterhelést szellemileg és fizikailag?*

– Bár a nézők a sorozatot egész nyáron láthatják, azért mi készítők, elme- gyünk szabadságra. Amúgy meg útközben a buszon alszom. De a

viccet félretéve, nagyon hálás vagyok a színházi és a televíziós főnökeimnek, mert úgy hangolják össze a munkáimat, hogy mindeközben maradjon időm a pihenésre, a családomra és a barátaimra is.

– *Nyilván remek fizikai kondíciója is besegít.*

– Sport tagozatos általános iskolába jártam, ahol hét évig röplabdáztam, így főleg a csapatsportokat szeretem, kosár- vagy kézilabdát is szívesen játszánék, ám nincsen rá lehetőségem, mert kiszámíthatatlan az időbeosztásom, de futni imádok, fallabdázni ugyancsak. Vallom, hogy a sportban is fő a változatosság, ezért mindig mást csinállok.

– *Télen például síel.*

– Igen, a hegyekben a gyönyörű havas táj segít legyőzni a tériszonyom. Az extrém sportokat is kedvelem, így egy nőnek meghirdetett, nemzetközileg bejegyzett, hétfutamos autóverseny-sorozatban is részt vehettem. Imádtam, nagyon jól sikerült, remek szezont zártam. A magyar Forma 1-es Nagydíjon mi voltunk az előfutam, s ugyanúgy fürödtünk a pezsgőben, mint

a nagyok, találkoztunk Bernie Ecclestone-nal, és Niki Lauda adta át a díjainkat. Azt a szezont soha nem fogom elfelejteni. A szakemberek láttak bennem fantáziát, biztattak a folytatásra, amihez kedvem is lett volna, ám választanom kellett, s én a színjátszás mellett döntöttem.

– *Van olyan extrém sport, amit szívesen kipróbálna?*

– Kiugranék egy repülőből, ejtőernyővel a hátamon.

– *Kifogástalan alakjához a mozgás mellett nyilván a tudatos táplálkozás is hozzájárul. Mennyi időt tölt a konyhában?*

– Sokat, mert rettenetesen szeretek főzni! Tökéletesen kikapcsol és pihentet. Magamra zárom az ajtót, szól a zene, én meg kést és fakanalat ragadok. Amikor tizenévesen a fővárosba kerültem, fél év után meguntam a zacskós ételeket,

úgyhogy vállamhoz nőtt a telefon, mert hol az anyukám, hol a nagymamám diktálta a recepteket. Fel kellett nőnöm a feladathoz, de elég hamar megtanultam főzni. Mindenevő vagyok, így bosszús lennék, ha le kellene mondanom a csülökpörköltről vagy bármelyik magyaros ételről, s a nagymamám se venné jó néven, ha a vasárnapi asztalnál visszautasítanám az ő isteni paprikás csirkéjét. Persze, igyekszem minél egészségesebben étkezni, hétköznap nagyon sok zöldséget és gyümölcsöt eszem, de a konyhai repertoáromba sok minden belefér.

– *Tíz év múlva mivel lenne elégedett?*

– Egy szép családdal, sok-sok gyermekkel, mindenképpen. Az lesz az álomszerepem, amikor majd édesanya leszek.

LEJEGYZTE: CSATÓ ANDREA

A FOTÓKAT AZ UFA MAGYARORSZÁG KFT.

BOCSÁTOTTA RENDELKEZÉSÜNKRE